

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 100
(enero de 2019)

Las tareas de construcción
de la IV Internacional
tras el Consejo General
del 4-6 de diciembre de 2018

Contraposar drets socials i drets democràtics, a qui beneficia?

La setmana passada, el diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, Jordi Salvador, dialogava a Sevilla, en un acte convocat per Informació Obrera sobre la situació de les pensions públiques i el paper del Pacte de Toledo, amb treballadors i pensionistes de Sevilla. El diputat d'ERC no va ocultar en cap moment el seu defensa de la independència de Catalunya, la qual cosa en cap moment va obstaculitzar un debat que va ser intens i fraternal (i que va durar fins que els empleats del centro en que se celebrava van anunciar el tancament). En aquest debat, diversos dirigents de la Coordinadora de Pensionistes de Sevilla i el diputat d'ERC van debatre, en el mateix pla, sobre la defensa d'un patrimoni comú de la classe treballadora, tant a Sevilla com a Tarragona, i en la resta de l'Estat: com defensar el sistema públic de pensions enfront dels atacs del capital financer que el té al punt de mira.

Naturalment, el judici contra els presos catalans, va sortir en el debat, i no va passar res. El fossat que es pretén obrir entre els qui defensen des de Catalunya el dret d'autodeterminació i els drets democràtics, i la resta de treballadors i pobles de l'Estat espanyol, queda laminat a la mínima en la qual totes dues coses es defensen des de posicions de classe. Desapareix immediatament tota divisió artificial quan es parla en nom de l'interès de tota la classe obrera, que és el mateix que dir en interès de tots els pobles de l'Estat espanyol. El debat va continuar tal qual, i al final, tots els assistents es van fer una foto amb Jordi Salvador.

Els qui pretenen fer-nos creure que una cosa és incompatible amb l'altra, o que es pot defensar els drets socials al marge dels drets democràtics (incloent el dret d'autodeterminació) o viceversa, en realitat no defensen ni una cosa ni l'altra. I en última instància s'erigeixen en punts de suport per al règim de la Monarquia que se sustenta en la negació tant dels drets democràtics com dels drets socials.

Aquesta imposició del Règim de la Monarquia, que busca dividir als treballadors per a impedir que defensin, units, el conjunt dels seus interessos, es trans-

met a la cúpula de les organitzacions que defensen a aquest Règim, traduint-se en fets com el suport de Pedro Sánchez a l'aplicació del 155 en 2017, o el clamorós silenci que manté la majoria de dirigents sindicals sobre el judici als republicans catalans. Una posició que suposa una ruptura de totes les tradicions del moviment obrer, tal com es van manifestar durant l'etapa republicana i al llarg de la lluita contra el franquisme.

Quina és la tradició del moviment obrer?

Durant la República, i especialment durant la Guerra Civil, les organitzacions obreres i els nacionalistes van combatre contra la reacció. En 1934 tant Lluís Companys com els principals dirigents del PSOE van ser empresonats pel govern de la dreta que reprimia a sang i foc l'aixecament obrer d'Astúries (tasca en la qual es va distingir el general Francisco Franco). En 1936, enfront del cop d'estat militar, la tasca comuna va ser defensar la República, defensar les llibertats, les conquestes revolucionàries de juliol de 1936, i el dret a l'autogovern de Catalunya –que sens dubte era una dels primers objectius a eliminar per part dels colpistes-, autogovern l'existència del qual es va mantenir, precis és recordar-ho, mentre la classe obrera va tenir la iniciativa i fins a la derrota de la insurrecció de maig de 1937 a Barcelona. Els cartells “defensar Madrid és defensar Catalunya” expressaven fets com la marxa de la columna Durruti al capdavant de la Ciutat Universitària de Madrid, on el líder revolucionari va perdre la vida.

La unitat de la lluita dels treballadors i els pobles de tot l'Estat ha estat una tradició mantinguda al llarg de tota la història recent. Un dels assistents a l'acte de Sevilla recordava una anècdota que il·lustra aquesta situació: en 1977, en un teatre de Sevilla abarrotat de públic, el cantautor català Lluís Llach interpretava la seva cançó “Campanades a morts”, composta en honor d'uns obrers bascos assassinats per la policia franquista unes setmanes abans. I el teatre s'ensorrava aplaudint a un cantant que interpretava, en català, un himne de solidaritat amb la lluita del poble basc.

Així va succeir, una vegada i una altra, al llarg de la lluita contra el franquisme. Al desembre de 1970, una onada de vagues en tot l'Estat combatia contra els processos de Burgos, que el règim de la dictadura franquista pretenia condemnar a mort a uns militants d'ETA. Com tot el país, andalusos, murcians, catalans, bascos, gallecs..., es va aixecar al gener de 1977 contra l'assassinat dels advocats d'Atocha o al desembre de 1973 contra el Procés 1001 contra els dirigents de Comissions Obreres.

El conjunt del moviment obrer ha defensat sempre el dret dels diferents pobles del conjunt de l'Estat a decidir lliurement el seu futur. N'hi ha prou amb recordar el que deia una de les resolucions aprovades en el famós congrés de Suresnes del PSOE, en 1974: “Davant la configuració de l'Estat espanyol, integrat per diverses nacionalitats i regions marcadament diferenciades, el PSOE manifesta que: 1) La definitiva solució del problema de les nacionalitats que integren l'Estat espanyol part indefectiblement del ple reconeixement del dret d'autodeterminació de les mateixes que comporta la facultat que cada nacionalitat pugui determinar lliurement les relacions que mantindrà amb la resta dels pobles que integren l'Estat espanyol”. Quatre anys després, el 26 de març de 1978, quatre mesos abans que fos sotmesa a referèndum la Constitució, se celebrava a Bilbao la primera manifestació legal del “Aberri Eguna” (dia de la pàtria basca). En la pancarta de cap, entre altres, figuraven el president del PSOE, Ramón Rubial, i el Secretari General de la UGT, Nicolás Redondo. Aquesta pancarta deia -en basc- “Estatut Nacional d'Autonomia. Autogovern. Autodeterminació”. El manifest llegit al final de les manifestacions en les quatre capitals basques, subscrit per totes les principals organitzacions obreres i democràtiques, deia que “la democràcia no serà plena per al nostre poble en tant, constitucionalment, no es reconegui la seva sobirania i el dret d'autogovern que possibilita la seva autodeterminació”.

La mateixa posició defensava llavors la immensa majoria de les organitzacions

obreres que combatia contra la dictadura, que basaven el seu combat en la lluita comuna pels drets laborals i socials i pels drets democràtics, incloent, en lloc destacat, els drets dels pobles. Gràcies a ella, units, treballadors i pobles van imposar al Règim, a la mort del dictador, llibertats i drets.

Aquesta unitat només es va trencar quan, en els Pactes de la Moncloa -octubre de 1977- i després en el "pacte constitucional", els dirigents del PSOE i del PCE, juntament amb els dirigents de les principals organitzacions "nacionalistes", van acordar amb els franquistes els eixos de l'anomenada

"transició", pels quals s'acceptava la Monarquia personificada en la figura de l'hereu designat per Franco, així com el manteniment dels aparells judicial, repressiu, militar, etc., de la dictadura sense cap depuració. A canvi, l'aparell d'Estat franquista va concedir unes llibertats que el moviment de treballadors i pobles ja li havia imposat en la pràctica, quan es va materialitzar el que deia des de la presó un famós sindicalista: "el dret de vaga s'aconsegueix fent vagues; el dret de reunió, reunint-se; el dret d'associació, associant-se". El dret dels pobles a l'autodeterminació va figurar entre les renúncies dels dirigents obrers i nacionalistes, la qual cosa que es va reflectir en la Constitució sota la forma "Unitat indissoluble de la nació espanyola".

El judici als catalans

El judici en el Tribunal Suprem franquista als republicans catalans posa de nou en l'ordre del dia del moviment obrer totes aquestes qüestions.

Militants de tot l'Estat han combatut junts contra les reformes laborals, la LOMCE, la Llei Mordassa, com combaten, avui, junts en defensa del sistema públic de pensions. Nou mesos de govern de Pedro Sánchez han deixat totes aquestes reivindicacions en l'aler, sent algunes utilitzades en l'actual propaganda i objecte de "promeses electorals".

En l'acte del 26 de gener de Madrid, contra el judici als republicans catalans, es reunien militants obrers que han sofert la repressió en aplicació de l'article 315.3 del Codi Penal amb militants catalans que enfronten avui la persecució de l'aparell d'Estat, expressant la necessitat d'aquesta lluita comuna.

Davant els mesos electorals que s'han obert, és haver de tot militant obrer ajudar a trencar el cercle que els partidaris del Règim han imposat contra la necessària unitat en defensa de les reivindicacions socials i les reivindicacions democràtiques.

POR LA LIBERTAD DE LOS PRESOS REPUBLICANOS CATALANES

POR LA DEMOCRACIA Y LOS DERECHOS

MANIFESTACIÓN

SABADO 16 DE MARZO

A LAS 6 DE LA TARDE
DE ATOCHA A CIBELES

 INFORMACIÓN OBRERA
TRIBUNA LIBRE DE LA LUCHA DE CLASES

www.informacionobrera.org

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web:: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: 2100 2812 51 0200071314. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta